

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 999

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 octombrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 158 din 26 mai 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (6) din Codul de procedură penală	2-6
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
356. — Decizie pentru eliberarea domnului Ionel Ovidiu Bogdan, la cerere, din funcția de secretar de stat la Cancelaria Prim-Ministrului	6
357. — Decizie privind exercitarea cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Mihail-Adrian Oprescu, inspector general de stat adjunct în cadrul Inspecției Muncii, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Agenției Naționale pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați	7

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 158

din 26 mai 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (6) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (6) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristina Teodora Jinga și Carmen Irimescu în Dosarul nr. 4.765/99/2015 al Tribunalului Iași — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 313D/2018.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autoarele excepției, domnul avocat Ionel Nechita, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul domnului avocat, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Susține că dispozițiile criticate au legătură cu soluționarea cauzei, acestea fiind neconstituționale în măsura în care sunt încălcate drepturile inculpatului. Arată că ridicarea excepției de neconstituționalitate în cauza penală a fost determinată de opinia reprezentantului Ministerului Public.

4. Apreciază că reglementarea sarcinii de a proba caracterul relevant al solicitării de a audia ansamblul înregistrărilor convorbirilor telefonice și în mediul ambiental reprezintă o *probatio diabolica*, ce contravine dreptului la un proces echitabil. De asemenea, selecția înregistrărilor utilizate în cauză se realizează discreționar, fără transparentă. Limitarea accesului inculpatului la totalitatea datelor rezultate din măsurile de supraveghere tehnică determină și imposibilitatea exercitării unui control asupra acestora, cu consecința imposibilității stabilirii existenței anumitor aspecte, precum provocarea.

5. Sarcina impusă inculpatului de a demonstra existența unor noi probe din care să rezulte că totuși o parte dintre datele sigilate privesc fapta ce formează obiectul cercetării este imposibil de realizat în multe cazuri. Or, această reglementare este realizată cu ignorarea cerințelor Convenției Europene a Drepturilor Omului și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, încălcând grav dreptul la apărare.

6. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Susține că normele procesual penale reglementează condiții stricte în care se poate dispune supravegherea tehnică, aceasta trebuind să se încadreze în parametrii ce reies din mandatul dat de judecător. De asemenea, potrivit art. 143 din Codul de procedură penală, procurorul sau organul de cercetare penală întocmește un proces-verbal pentru fiecare activitate de supraveghere tehnică, iar după încetarea măsurii de supraveghere, procurorul informează judecătorul de drepturi și libertăți despre activitățile efectuate.

7. De asemenea, convorbirile, comunicările sau conversațiile interceptate și înregistrate, care privesc fapta ce formează obiectul cercetării ori contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor, sunt redade de către procuror sau organul de cercetare penală într-un proces-verbal. Menționarea doar a anumitor date în procesele-verbale trebuie să țină cont de respectarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale altor persoane, precum dreptul acestora la viață privată.

8. În ceea ce privește încălcarea dreptului la un proces echitabil prin modalitatea de reglementare a sarcinii probei, susține că dispozițiile procesual penale nu impun în sarcina persoanei realizarea unui anumit probatoriu, fiind suficientă susținerea inculpatului în sensul că există printre datele sigilate unele care privesc fapta ce formează obiectul cercetării. Pe de altă parte, instanța poate solicita din oficiu datele sigilate, dacă apreciază că totuși o parte dintre acestea privesc fapta ce formează obiectul cercetării.

9. Apreciază că legiuitorul ordinar a reglementat în detaliu procedura referitoare la supravegherea tehnică, instituind proceduri de natură să confere suficiente garanții împotriva arbitrarului organelor de urmărire penală. Invocă Decizia nr. 372 din 28 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 822 din 9 octombrie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

10. Prin Încheierea din 22 februarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.765/99/2015, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (6) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Cristina Teodora Jinga și Carmen Irimescu, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarele acesteia arată că dispoziția criticată reprezintă o nouă legislație introdusă prin Codul de procedură penală. Aceasta determină situația potrivit căreia inculpații se află în imposibilitatea de a audia ansamblul înregistrărilor convorbirilor telefonice și în mediul ambiental. Acest lucru devine posibil doar în urma prezentării unui „nou probatoriu” care să determine înaintarea datelor sigilate. Norma criticată impune o *probatio diabolica*, în desconsiderarea necesității asigurării egalității de arme între părți.

12. Invocând Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 6 iulie 2017, apreciază că nu există niciun motiv care să justifice menținerea caracterului secret al datelor rezultate din desfășurarea urmăririi penale care să se extindă în fapt asupra întregului repertoriu de înregistrări. Astfel, dacă selecția procurorului este realizată ulterior punerii la dispoziția inculpatului a tuturor datelor, caracterul echitabil și dreptul la apărare sunt respectate, existând un control asupra activității desfășurate. Luând în considerare faptul că derularea tuturor procedurilor judiciare are loc în contextul elaborat de organul de urmărire penală, și hotărârile pronunțate se vor circumscrie aceluiași limite. În consecință, lipsa de obiectivitate a instanței de judecată, deși

neimputabilă acesteia, poate fi transpusă într-o hotărâre nelegală, în conținutul căreia se reține aceeași situație de fapt prezentată în rechizitoriul, dar care nu reflectă în mod necesar adevărul.

13. Prin urmare, condiționarea accesului inculpatului la ansamblul probator contravine principiilor Legii fundamentale, odată ce acestuia i-au fost aduse la cunoștință calitatea pe care o are în cauză și măsura de supraveghere la care a fost supus. Sub aparența lipsei importanței datelor arhivate, se desfășoară în fapt o procedură judiciară aflată în opoziție cu dreptul la apărare, egalitatea de arme și caracterul echitabil al procesului.

14. În continuare, face referire la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 28 iunie 2007, pronunțată în Cauza *Association for European Integration and Human Rights și Ekimdzhiiev împotriva Bulgariei*, potrivit căreia garanțiile substanțiale împotriva caracterului arbitrar trebuie să caracterizeze nu doar etapa autorizării supravegherii, ci și etapele ulterioare realizării efective a acesteia. Așa fiind, apreciază că procedura selecției realizată de către procuror fără vreun control ulterior este caracterizată de arbitrar. Susține că legea germană obligă în prezent la transmiterea înregistrărilor în condiții foarte stricte și încredințează responsabilitatea verificării unui oficial independent care are dreptul să exercite funcții judiciare.

15. În concluzie, apreciază că dispozițiile art. 142 alin. (6) din Codul de procedură penală, prin condiționarea existenței unor probe noi din care să rezulte că datele sigilate privesc fapta ce formează obiectul cercetării, conduc la încălcarea dispozițiilor constituționale privind echitatea procesului penal și dreptul la apărare recunoscut inculpatului.

16. **Tribunalul Iași — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Consideră că dispozițiile criticate aduc atingere principiului egalității de arme, întrucât apărarea nu are acces la datele arhivate la sediul parchetului — date care, potrivit art. 142 alin. (6) din Codul de procedură penală, nu sunt folosite în alte cauze — și astfel nu poate critica modul în care procurorul a apreciat că datele respective „nu privesc fapta ce formează obiectul cercetării”. Cu alte cuvinte, inculpatul nu poate contesta modul în care procurorul a apreciat asupra concludenței și pertinentei unor astfel de date (rezultate din măsurile de supraveghere dispuse în cauza respectivă), decât condiționat de existența unor noi probe din care să rezulte că totuși o parte dintre acestea privesc fapta ce formează obiectul cercetării. Altfel spus, numai în cazul în care se produc în cauză noi probe, judecătorul investit cu soluționarea cauzei (fie din oficiu, fie la solicitarea părților) poate analiza și aprecia asupra modului în care procurorul a dispus cu privire la concludența și pertinenta unor astfel de date, cu consecința neincluzerii acestora în probatoriu. Or, faptul că dispoziția legală criticată nu impune organului de urmărire penală să depună la dosarul cauzei acele date care nu au fost calificate ca probe lipsește părțile de posibilitatea de a verifica corectitudinea redării realizate, adică a conținutului proceselor-verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere tehnică efectuate în cauza respectivă. Totodată, persoana vizată este lipsită și de posibilitatea de a verifica modul în care a fost realizată selecția convorbirilor relevante pentru cauză și a avea acces la conversații relevante pentru formularea apărării, câtă vreme o atare posibilitate este condiționată de producerea în cauză a unor noi probe din care să rezulte că o parte dintre datele respective privesc fapta ce formează obiectul cercetării.

17. Textul legal criticat instituie o prezumție de legalitate asupra modului în care procurorul a decis să nu se administreze ca probe astfel de date (care pot fi relevante pentru apărare), ce poate fi răsturnată numai dacă se dovedește în cauză existența unor noi probe din care rezultă că aceste date privesc fapta ce formează obiectul cercetării. Dovedirea însă a existenței unor noi probe (în sensul prevăzut de textul legal

criticat) de către partea interesată, în lipsa informării și prezentării acesteia de către procuror a suporturilor optice pe care sunt stocate activitățile de supraveghere tehnică efectuate în cauza ce o privește, reprezintă o sarcină excesivă și împovăraătoare, de natură a împiedica exercitarea efectivă a dreptului la apărare al părții interesate, ceea ce face un atare drept iluzoriu, contrar jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

18. Totodată, maniera de reglementare a posibilității judecătorului sau completului investit cu soluționarea cauzei de a solicita datele sigilate și de a decide calificarea acestora drept probe în cauză, fără ca acuzatul să poată formula critici asupra concludenței, pertinentei și utilității acestor probe, încalcă grav dreptul la un proces echitabil, principiul contradictorialității și principiul egalității armelor.

19. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocatului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 142 alin. (6) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: *„Datele rezultate din măsurile de supraveghere care nu privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau care nu contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor, dacă nu sunt folosite în alte cauze penale potrivit alin. (5), se arhivează la sediul parchetului, în locuri speciale, cu asigurarea confidențialității. Din oficiu sau la solicitarea părților, judecătorul ori completul investit poate solicita datele sigilate dacă există noi probe din care rezultă că totuși o parte dintre acestea privesc fapta ce formează obiectul cercetării. După un an de la soluționarea definitivă a cauzei, acestea sunt distruse de către procuror, care întocmește un proces-verbal în acest sens.”*

23. Autoarele excepției susțin că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3), potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 24 alin. (1), potrivit căruia dreptul la apărare este garantat, și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autoarele acesteia își structurează critica pe două paliere, după cum urmează: pe de-o parte, imposibilitatea inculpaților de a audia ansamblul înregistrărilor convorbirilor telefonice și în mediul ambiental realizate în cadrul dosarului penal; pe de altă parte, necesitatea prezentării unui „nou probatoriu” care să determine înaintarea datelor sigilate, care echivalează, în fapt, cu o *probatio diabolica*.

25. Analizând criticile autoarelor excepției, Curtea Constituțională apreciază incidente principiile referitoare la dreptul apărării de a avea acces la probele aflate în posesia parchetului dezvoltate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cu referire în special la Hotărârea din 31 martie 2009,

pronunțată în *Cauza Natunen împotriva Finlandei*, Hotărârea din 25 iulie 2019, pronunțată în *Cauza Rook împotriva Germaniei*, și Hotărârea din 4 iunie 2019, pronunțată în *Cauza Sigurdur Einarsson și alții împotriva Islandei*.

26. Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că un aspect fundamental al dreptului la un proces echitabil constă în faptul că procesul penal, inclusiv elementele unui astfel de proces care au legătură cu procedura, trebuie să fie în contradictoriu și trebuie să existe o egalitate a armelor între acuzare și apărare. Dreptul la un proces în contradictoriu înseamnă că, într-o cauză penală, atât parchetul, cât și apărarea trebuie să beneficieze de posibilitatea de a avea cunoștință și de a face comentarii cu privire la observațiile depuse și la probele prezentate de cealaltă parte. În plus, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede ca organele de urmărire penală să comunice apărării toate probele materiale aflate în posesia lor pentru sau împotriva acuzaților.

27. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale garantează inculpatului «timpul și [...] înlesnirile necesare pregătirii apărării sale» și implică, prin urmare, faptul că activitatea de apărare substanțială în numele său poate cuprinde tot ceea ce este «necesar» pentru pregătirea procesului principal. Inculpatul trebuie să aibă oportunitatea de a-și organiza apărarea într-un mod adecvat și fără restricții cu privire la posibilitatea de a prezenta instanței de judecată toate argumentele în apărare relevante și de a influența astfel soluționarea procesului. În plus, instrumentele de care ar trebui să se bucure toți cei acuzați de o infracțiune includ posibilitatea de a se familiariza, în scopul pregătirii apărării sale, cu rezultatele anchetelor efectuate pe parcursul procesului.

28. Dreptul la un proces care respectă principiul contradictorialității, pe lângă posibilitatea de a cunoaște și a comenta observațiile depuse și dovezile aduse de cealaltă parte, impune, de asemenea, într-un dosar penal, că organul de urmărire penală dezvăluie apărării toate probele materiale aflate în posesia lui, în favoarea sau împotriva acuzatului. Termenul de „probă materială” nu poate fi interpretat în sens restrâns, mai exact/în concret nu se poate limita la probele considerate relevante de către organul de urmărire penală. Mai degrabă, acesta acoperă toate materialele aflate în posesia autorităților, potențial relevante, chiar dacă nu sunt considerate relevante de către acestea.

29. Necomunicarea probelor materiale către apărare, probe care conțin astfel de informații care ar putea permite înlăturarea răspunderii penale a inculpatului sau reducerea pedepsei sale, ar constitui un refuz al instrumentelor necesare pentru pregătirea apărării și, prin urmare, o încălcare a dreptului garantat la art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenție. Cu toate acestea, Convenția nu împiedică statele membre să reglementeze obligația acuzatului de a oferi motive specifice pentru cererea sa, iar instanțele naționale au dreptul de a examina validitatea acestor motive.

30. În aceste condiții, dreptul la comunicarea probelor pertinente nu este un drept absolut. În orice proces penal pot exista interese divergente, precum securitatea națională sau necesitatea de a proteja martorii împotriva riscului de represalii sau păstrarea confidențialității metodelor poliției de cercetare a infracțiunilor, care trebuie evaluate prin raportare la drepturile acuzaților. În anumite cauze, poate fi necesar ca anumite informații să nu fie comunicate părților pentru a putea garanta drepturile fundamentale ale unui terț sau pentru a proteja un interes public important. Cu toate acestea, doar astfel de măsuri care restrâng exercițiul drepturilor apărării care sunt strict necesare sunt permise în temeiul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale. În plus, pentru a garanta că inculpatul beneficiază de un proces echitabil, orice dificultate cauzată apărării prin limitarea drepturilor sale trebuie să fie contrabalansată suficient de procedurile urmate de autoritățile judiciare.

31. Având în vedere aceste aspecte, Curtea Constituțională reține că, potrivit art. 5 din Codul de procedură penală, organele judiciare au obligația să asigure, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana suspectului sau inculpatului. Totodată, organele de urmărire penală au obligația să strângă și să administreze probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau a inculpatului. Respingerea sau neconsemnarea cu rea-credință a probelor propuse în favoarea suspectului sau a inculpatului se sancționează conform dispozițiilor Codului de procedură penală. De asemenea, potrivit art. 8 din același act normativ, organele judiciare au obligația să desfășoare urmărirea penală și judecata cu respectarea garanțiilor procesuale și a drepturilor părților și ale subiecților procesuali, astfel încât să fie constatate la timp și în mod complet faptele care constituie infracțiuni, nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală, iar orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit legii, într-un termen rezonabil.

32. Mai mult, potrivit prevederilor art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, procurorii, la fel ca judecătorii, sunt obligați ca prin întreaga lor activitate să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii, să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora, și să se asigure, în toate stadiile unui proces, că drepturile și libertățile individuale sunt garantate și că ordinea publică este protejată. Prin urmare, de esența atribuțiilor specifice funcției de procuror este ca acestea să vizeze realizarea unui interes public, acela al aflării adevărului în cauzele penale.

33. Totodată, Curtea observă că instanța de contencios constituțional a reținut că, potrivit art. 100 alin. (1) din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale, organul de urmărire penală strânge și administrează probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau a inculpatului, din oficiu ori la cerere. De aceea, ținând seama de aceste prevederi, precum și de pregătirea profesională a procurorilor, Curtea a constatat că față de aceștia funcționează prezumția îndeplinirii cu bună-credință a activității lor, astfel încât să nu se ajungă la încălcarea drepturilor fundamentale ale persoanelor supuse unor proceduri penale (Decizia nr. 260 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 5 august 2016).

34. Așa fiind, Curtea apreciază că nu se poate constata neconstituționalitatea unei dispoziții de lege plecând de la prezumția relei-credințe a organului de urmărire penală.

35. În ceea ce privește critica potrivit căreia inculpații se află în imposibilitatea de a audia ansamblul înregistrărilor convorbirilor telefonice și în mediul ambiental realizate în cadrul dosarului penal, Curtea reține că într-adevăr dispozițiile procesuale penale nu reglementează expres pentru faza urmăririi penale posibilitatea solicitării accesului la toate datele rezultate din măsurile de supraveghere.

36. Cu toate acestea, Curtea observă că, potrivit art. 83 lit. e) din Codul de procedură penală, în cursul procesului penal, inculpatul are dreptul să formuleze orice alte cereri ce țin de soluționarea laturii penale și civile a cauzei. Astfel, în faza urmăririi penale, nimic nu împiedică inculpatul să formuleze și să

depună la organul judiciar o cerere prin care să solicite accesul la datele rezultate din măsurile de supraveghere arhivate la sediul parchetului. Din analiza actelor depuse la dosarul Curții Constituționale nu rezultă însă că autoarele excepției, inculpate în dosarul de fond, au formulat o astfel de solicitare în cursul urmăririi penale.

37. În ceea ce privește etapa judecătii, Curtea observă că legiuitorul a reglementat printr-o dispoziție expresă această posibilitate atât în ceea ce privește părțile din dosar, cât și în ceea ce privește instanța care judecă fondul cauzei. Astfel, prin textul de lege criticat s-a prevăzut posibilitatea ca, din oficiu sau la solicitarea părților, judecătorul ori completul investit să solicite datele sigilate dacă există noi probe din care rezultă că totuși o parte dintre acestea privesc fapta ce formează obiectul cercetării.

38. În acest context, Curtea reține că prin natura lor, de cele mai multe ori, măsurile de supraveghere au ca rezultat o cantitate mare de date, care nu sunt *prima facie* relevante cauzei, fiind astfel utilizate în dosar. Or, posibilitatea oferită de legiuitor inculpaților din dosar de a formula o cerere prin care să solicite accesul la datele rezultate din măsurile de supraveghere arhivate la sediul parchetului reprezintă o garanție a dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil. Așa fiind, Curtea apreciază că nu poate fi reținută critica potrivit căreia inculpații se află în imposibilitatea de a audia ansamblul înregistrărilor convorbirilor telefonice și în mediul ambiental realizate în cadrul dosarului penal.

39. În ceea ce privește critica potrivit căreia necesitatea prezentării unui „nou probatoriu” care să determine înaintarea datelor sigilate echivalează, în fapt, cu o *probatio diabolica*, Curtea reține că a analizat, prin Decizia nr. 356 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014, și Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017, în ce măsură reglementarea sarcinii probei într-o manieră care să o facă imposibil de realizat aduce atingere dreptului la un proces echitabil. Curtea a apreciat, pe de-o parte, că, absolutizarea prezumției dobândirii licite a averii ar presupune o veritabilă *probatio diabolica* în sarcina organelor judiciare, iar, pe de altă parte, că dovedirea unei vătămări a drepturilor unei persoane exclusiv prin nerespectarea de către organul de urmărire penală a dispozițiilor referitoare la competența după materie și după persoană se transformă într-o probă greu de realizat de către cel interesat, ce echivalează, în fapt, cu o veritabilă *probatio diabolica* și, implicit, determină încălcarea dreptului fundamental la un proces echitabil.

40. În ceea ce privește analiza condiției referitoare la existența probelor din care să rezulte că totuși o parte din datele rezultate din măsurile de supraveghere arhivate la sediul parchetului privesc fapta ce formează obiectul cercetării, Curtea apreciază că aceasta nu reprezintă un echivalent al condiției constatării, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, potrivit art. 396 alin. (2) din Codul de procedură penală. Cu alte cuvinte, chiar dacă noțiunea generică utilizată este aceea de „probe”, nivelul sarcinii probei diferă în procesul penal în funcție de etapele acestuia și de elementele ce trebuie dovedite.

41. De altfel, Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa că procesul penal parcurge mai multe etape caracterizate prin nivele diferite de probațiune (a se vedea Decizia nr. 22 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 26 februarie 2018, și Decizia nr. 529 din 11 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 24 noiembrie 2017).

42. Astfel, prin noțiunea de „probe” din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (6) din Codul de procedură penală se înțelege necesitatea prezentării unor argumente/motive asupra cărora judecătorul ori completul investit se va pronunța din perspectiva temeiniciei lor.

43. De altfel, din actele aflate la dosar se poate constata că aceasta a fost modalitatea de interpretare și aplicare a noțiunii criticate inclusiv de către instanța care a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate. Astfel, prin Încheierea din 21 septembrie 2017, s-a consemnat că avocatul autoarelor excepției a învederat că, „față de proba testimonială administrată la acest termen de judecată, coroborat cu declarațiile celor două martore date în faza de urmărire penală, unde au fost audiate în calitate de suspect, în conformitate cu dispozițiile art. 8 din Codul de procedură penală și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, dar și pentru respectarea dreptului la apărare reglementat de art. 10 din Codul de procedură penală, solicită ca DNA Serviciul Teritorial Iași să înainteze la dosarul cauzei suporturile optice, reprezentând mijloace materiale de probă, pe care sunt înmagazinate discuțiile ambientale purtate de anumite persoane începând cu data de 15 aprilie 2014 și până la finalizarea urmăririi penale”. Cererea a fost pusă în discuția părților în ședința publică din 20 octombrie 2017, instanța prorogând pronunțarea asupra acesteia la data de 16 noiembrie 2017.

44. Prin Încheierea din 16 noiembrie 2017, Tribunalul Iași — Secția penală a admis cererea formulată și a dispus „emiterea unei adrese către DNA Serviciul Teritorial Iași, cu solicitare de a comunica instanței dacă în urma măsurilor de supraveghere autorizate în cauză au rezultat date care au fost arhivate la sediul parchetului, în locuri speciale, cu asigurarea confidențialității, conform art. 142 alin. (6) din Codul de procedură penală, și care nu au fost folosite în procedură, având în vedere condițiile premisă ale acestui text de lege”.

45. În ședința publică din 14 decembrie 2017, avocatul autoarelor excepției, față de relațiile înaintate la dosarul cauzei de către DNA Serviciul Teritorial Iași (prin care se comunică faptul că există arhivate la sediul parchetului suporturi optice ce conțin materialele rezultate în urma măsurilor de supraveghere autorizate în cauză), în temeiul dispozițiilor art. 142 alin. (6) teza a doua din Codul de procedură penală, a solicitat instanței să dispună înaintarea la dosarul cauzei a suporturilor optice ce conțin materialele rezultate în urma măsurilor de supraveghere autorizate în cauză.

46. Prin Încheierea din 14 decembrie 2017, Tribunalul Iași — Secția penală a admis cererea formulată și a dispus — prin efectuarea unei adrese în acest sens — ca DNA Serviciul Teritorial Iași să înainteze completului de judecată investit cu soluționarea cauzei penale datele sigilate (în vederea asigurării confidențialității acestora) rezultate din măsurile de supraveghere tehnică autorizate în cauză — date arhivate în prezent la sediul instituției de parchet sus-menționate — în vederea analizării acestora și aprecierii asupra faptului dacă aceste date privesc faptele ce formează obiectul cercetării judecătorești în prezenta cauză penală; în acest sens, a dispus efectuarea unei adrese către DNA Serviciul Teritorial Iași cu solicitarea de a înainta instanței (completului de judecată investit cu soluționarea prezentei cauze penale), datele sus-menționate sigilate (pentru asigurarea confidențialității acestora).

47. Așa fiind, Curtea constată că autoarele excepției au fost obligate să prezinte un minim de argumente, iar nu realizarea unui probatoriu care excedează ceea ce este necesar și care să se transforme într-o *probatio diabolica*.

48. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cristina Teodora Jinga și Carmen Irimescu în Dosarul nr. 4.765/99/2015 al Tribunalului Iași — Secția penală și constată că dispozițiile art. 142 alin. (6) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Iași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 mai 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**pentru eliberarea domnului Ionel Ovidiu Bogdan, la cerere,
din funcția de secretar de stat la Cancelaria Prim-Ministrului**

Având în vedere cererea domnului Ionel Ovidiu Bogdan, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/5.614 din 26 octombrie 2020,

în temeiul art. 22 alin. (5) și al art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ionel Ovidiu Bogdan se eliberează, la cerere, din funcția de secretar de stat la Cancelaria Prim-Ministrului.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 28 octombrie 2020.

Nr. 356.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind exercitarea cu caracter temporar, prin detaşare,
de către domnul Mihail-Adrian Oprescu, inspector general
de stat adjunct în cadrul Inspecţiei Muncii, a funcţiei publice
vacante din categoria înalţilor funcţionari publici de secretar
general al Agenţiei Naţionale pentru Egalitatea de Şanse
între Femei şi Bărbaţi**

Având în vedere propunerea Agenţiei Naţionale pentru Egalitatea de Şanse între Femei şi Bărbaţi, formulată prin Adresa nr. 4.077 din 30 septembrie 2020, Adresa Ministerului Muncii şi Protecţiei Sociale nr. 5.718 din 26 octombrie 2020, precum şi acordul scris al domnului Mihail-Adrian Oprescu,

în temeiul art. 29, art. 397 lit. b), art. 502 alin. (1) lit. f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3) şi art. 530 alin. (3) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările şi completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihail-Adrian Oprescu, inspector general de stat adjunct în cadrul Inspecţiei Muncii, exercită cu caracter temporar, prin detaşare, funcţia publică vacantă din categoria înalţilor funcţionari publici de secretar general al Agenţiei Naţionale pentru Egalitatea de Şanse între Femei şi Bărbaţi, pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

Bucureşti, 28 octombrie 2020.
Nr. 357.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

